

му въ хубави нови дрѣхи и ги настанили въ най-хубавата стая. Слугували имъ царскитѣ слуги. Хранили ги съ най хубави ястия и поили ги съ най-хубави вина. Обѣдвали сами въ стаята си, тамъ донесли и захлюпеното гърне.

— Що мислишъ мжжйо, какво може да има въ това гърне? попитала жената.

— Що ти е грижа? Ний не трѣбви да знаемъ това, отговорилъ мжжа.

— И азъ не съмъ толкозъ любопитна, само искамъ да знамъ какво зло би станжло ако само погледнемъ въ гърнето. Азъ мислж — никакво, продължила жената.—Та вжтрѣ не може да има друго, освѣнъ нѣщо за ядене.

— Драга жено, остави това! Може да има нѣщо, което не трѣбва да знаемъ ний, отговорилъ мжжътъ ѝ.

— Чувай, мжжйо! викнжла жената, — не щж и да мислж. Ти прѣстанжла да говори за гърнето, умирила се.

Настжпила ноцѣта. Легнжли да спжтъ. Жената сънувала чуденъ сънъ. Сънувала, че капака на гърнето самъ се повдигнжлъ. Цѣлата стая се размирисала съ най-хубава миризма. по стѣнитѣ на гърнето било написано съ златни букви: „Който само накусѣ отъ тази храна ще стане прѣвъ богатжъ на земята, а царя пѣкъ послѣденъ сиромажъ.“

Призори жената събудила дърваря и му расправила съня си.

— Ти постоянно мислишъ за гърнето, затова си го съновала, отговорилъ мжжа.

Седнжли на другия день да обѣдватъ.

— А що би станжло, ако повдигнж малко капака и погледнж що има въ гърнето? рекла жената пакъ.

— Хайде пѣкъ да го ѳтлюпимъ, но тихичко и полека, рекжлъ мжжътъ.

Жената фанжла капака и го повдигнжла, ала — чудо! Изъ гърнето искочили двѣ мишки на пода и завчасъ се скрили.

Въ сжщото врѣме се отворили вратага на стаята. Царя влѣзжлъ. Той слушалъ отъ съседната стая раз-